

02 | 2023

SOS- MAGASINET

Utgitt av SOS-barnebyer

Loddkjøpere
støtter barn

SIDE 12

Testamenterte
bort arven

SIDE 14

Får ungdom
i arbeid

SIDE 17

Vold hjemme

VEIEN UT

SIDE 4

**SOS
BARNEBYER**

INNHold 02 | 2023

Veien ut SIDE 4	Lotteriet der alle er vinnere SIDE 12		Fotoreportasje: Inntekt = et bedre liv SIDE 17
	Gjennomtenkt omsorg SIDE 14		
Intervjuet SIDE 10	Stort og smått SIDE 20		Møte Samith fra Sri Lanka SIDE 20

Av hensyn til personvernet er navnene til barna i artiklene i SOS-magasinet endret.

4 TALL SOM TELLER

SOS-barnebyer er til stede i 138 land og territorier. I 2022 fikk over 2,5 millioner barn og voksne støtte gjennom SOS-barnebyer.

521 500

barn og voksne får støtte i våre forebyggende familieprogram.

69 200

barn og unge bor i SOS-familier og andre fosterfamilier eller deltar i ungdomsprogram.

195 500

barn og unge får støtte skolegang og yrkesopplæring.

1 386 4000

barn og voksne har fått hjelp gjennom nødhjelpsarbeidet vårt.

Kilde: Årsrapport 2022

@SOS_barnebyer

Følg oss på Facebook, Instagram og Twitter

Er det en motsetning mellom dekolonisering av bistanden og norske verdier? - nei sier

@SisselAarak @panoramanyheter @annehaugen @CARENorge.

23. mars

Ikke siden 2015 har Norge tatt imot så mange enslige asylbarn som de gjorde i fjor. Dette er bekymringsverdig når vi ser et system som er stadig dårligere til å ta vare på dem. Dette er barn som fortjener beskyttelse, trygg og god omsorg - ikke mottak.

16. februar

SOS-magasinet utgis av
Stiftelsen SOS-barnebyer Norge.
Mariboes gt. 13, PB 733
Sentrum, 0105 Oslo.
E-post: sos@sos-barnebyer.no
Telefon: 23 35 39 00

Ansvarlig redaktør: Sissel Aarak

Redaktør: Maarika Wellnitz
Design og layout: Svovel AS
Trykk: Stibo Complete
Opplag: 70 500
Forsidefoto: Katerina Ilievskia
Red. avsluttet: 26.04.2023

Kontonr.: 8380 08 73730

www.sos-barnebyer.no

Omslaget rundt magasinet er produsert med 85 prosent fornybar biobasert råvare. Dermed bevares miljøet gjennom lavere Co2-utslipp. Den er gjenbrukbar og 100 prosent resirkulerbar.

Ingen barn alene!

SOS-barnebyer jobber for at ingen barn skal være alene. Derfor jobber vi også med å forstå og forebygge årsakene til at barn blir overlatt til seg selv. Ingen barn skal miste omsorgen fra sin egen familie av grunner som kan forebygges.

Vold er en av de mest vanlige rotårsakene til at barn ikke får den gode omsorgen de trenger for å vokse og utvikle seg, ha god helse og få utbytte av skolegang. Som du kan lese mer om i denne utgaven, er det et rystende antall barn som opplever vold i nære relasjoner. Denne formen for omsorgssvikt kan gi alvorlige langvarige konsekvenser.

Vold i tidlig barndom kan svekke hjernens utvikling, skade nervesystemet, påvirke den kognitive utviklingen til barnet og føre til lærevansker. Å vokse opp med vold fører til angst, redsel og bekymringer, dårlig selvfølelse, adferds- og rusproblemer, depresjoner og i verste fall posttraumatisk stress, selvskading og selvmordsforsøk.

Familievold er også en av de viktigste årsakene til at barn må flytte fra familien sin. Forskningen viser at det å oppleve at for eksempel mor blir slått kan ha de samme og like store negative konsekvenser for barn, som det å bli slått selv. Derfor er kampen mot vold en svært viktig del av SOS-barnebyers arbeid over hele verden, men også noe av det mest komplekse vi jobber med. Foruten et sterkere regelverk, handler det om å gjøre foreldre oppmerksomme på konsekvensene av vold, gi dem

FOTO: JO STRAUBE

Derfor er kampen mot vold en svært viktig del av SOS-barnebyers arbeid over hele verden, men også noe av det mest komplekse vi jobber med.

verktøy til å gjøre ting annerledes og ta tak i alle de underliggende årsakene som ofte er grunnen til at vold utøves: Økonomisk usikkerhet, tøffe livsbetingelser, stress og egne traumer som ikke er bearbeidet. Å jobbe med lokalsamfunn for å kunne forebygge og reagere når det skjer – som i historien du kan lese i dette magasinet om naboens betydning for en mor og hennes tre barn.

Ingen barn alene!

GENERALSEKRETÆR

Alliansepartner:

Hovedsamarbeidspartnere:

Heimstaden

aktiv.

OBOS

MARS
norge

espira
KUNNSKAPSBARNEHAGEN

Hovedbidragsytere:

STIFTELSEN
BALDER

GRIF FOUNDATION

Norad

FAGFORBUNDET

STIFTELSEN
SIGNE MARIE

Stiftelsen GS

NORSKE
POSTKODE
LOTTERI

VEIEN UT

I alle land i hele verden er ulike former for vold en av de viktigste årsakene til at barn ikke vokser opp hos sin egen familie, og får den omsorgen de har rett på. Manju Devi nektet at det skulle bli skjebnen til hennes tre barn.

Tekst: **Anne Mone Nordahl**

Tenk deg at du hver dag gruer deg til kvelden kommer, for da vet du at du ikke lenger er trygg. Hver gang mørket faller på og du hjelper barna dine med å finne veien til drømmeland, starter ditt eget mareritt med en full ektemann som ser på deg som sin eiendom. Som slår og voldtar, og som du er fullstendig økonomisk avhengig av for at barna skal overleve. For 37 år gamle Manju Devi i fjellandsbyen Bhumiadar nord i India fantes det verken krisesenter eller barnevern. Som de aller fleste voksne i området, hadde hun verken skolegang eller utdanning. Og som alle de andre kvinnene i landsbyen, hadde hun aldri eid sitt eget hjem eller hatt egen inntekt. Hun kunne ikke dra, men hun kunne heller ikke bli.

– Hver kveld kom mannen min full hjem. Han slo meg foran jentene mine, og sa jeg ikke fikk gå ut fordi han mistenkte at jeg ville være utro. Senere fant jeg også ut at han hadde slått de to eldste barna mine når jeg ikke var der, forteller Manju Devi.

– Da jeg så hvor redde barna mine etter hvert ble for sin egen pappa, innså jeg at vi ikke kunne fortsette i dette helvete. Det var da jeg begynte å be om hjelp fra folk for å se om det var en vei ut, sier Manju.

Ikke verdt å elske

Det er vanskelig å estimere hvor mange barn i verden som opplever en form for vold i løpet av barndommen sin, men ifølge Verdens Helseorganisasjon kan det dreie seg om så mange som halvparten. Ofte kan det handle om oppdragervold, vold som er kulturelt betinget eller rett og slett mangel på kunnskap. Andre ganger om foreldre som ikke vil vondt, men som er i en så presset livssituasjon at de ikke har mulighet til å være de omsorgspersonene de

VOLD MOT BARN:

- Vold mot barn omfatter fysisk, seksuell, emosjonell/psykologisk vold og omsorgssvikt. Både fysisk avstraffelse og trusler, maktmisbruk, avvísning, latterliggjøring, nedverdiggelse, negativ sosial kontroll og stor uforutsigbarhet i relasjonen, regnes som vold.
- Hvert femte minutt dør et barn av vold.
- Én milliard barn i alderen 2-17 år har opplevd fysisk, emosjonell eller seksuell vold eller omsorgssvikt det siste året.
- Ca. 1 av 5 jenter blir seksuelt misbrukt minst én gang i løpet av livet.
- Fattigdom, rusmisbruk, manglende foreldreferdigheter, kulturelle normer og dårlig psykisk helse er noen av årsakene til at barn utsettes for vold.

(Kilder: WHO, Bufdir)

For 37 år gamle Manju Devi i fjellandsbyen Bhumiadar nord i India fantes det verken krisesenter eller barnevern. Vendepunktet for henne og barna hennes, kom da Manju kom i kontakt med SOS-barnebyers sosialarbeider.

FOTO: PEARL SANDHU

VOLD MOT BARN FÅR STORE KONSEKVENSER:

- Vold mot barn kan svekke hjernens utvikling, skade nervesystemet, påvirke barns kognitive utvikling og føre til lærevansker.
- Vold mot barn eller at barn er vitne til vold hjemme, kan gi angst, redsel og bekymringer, dårlig selvfølelse, adferds- og rusproblemer, depresjoner og posttraumatisk stress. I tillegg til en større risiko for selvmordsforsøk.
- Forskning viser at det får like store konsekvenser for et barn om for eksempel mor blir utsatt for vold, som om barnet selv opplever volden.
- Barn som har opplevd vold i familien har større risiko for selv å bli voldelige senere i livet.
- Vold mot barn har store samfunnsøkonomiske kostnader. Grovt estimert fører vold mot barn til et økonomisk tap på mellom tre og åtte prosent av globalt BNP. Sannsynligvis er tallet enda høyere.

(Kilder: WHO, bufdir, childfund.org)

FOTO: SOS-BARNEBYER

– I programmene våre handler det om å opplyse og gjøre foreldre oppmerksomme på konsekvensene av vold. Foreldre trenger både kunnskap og verktøy til å gjøre ting annerledes.

Katrine Vincent

► egentlig kan og vil være. Andre foreldre igjen, har så dårlig fungering at de skader barna sine uten at de forstår det selv. Og så er det også en stor gruppe barn i verden som blir fysisk eller psykisk straffet og misbrukt av voksne, gjerne sine egne foreldre, med overlegg og intensjon. De fysiske eller verbale slagene, mot barnet selv eller andre familiemedlemmer, gjør enormt stor skade. Ikke bare der og da, men det kan potensielt følge barnet livet ut.

– Det som gjør sterkt inntrykk på meg når jeg snakker med voksne som var utsatt for vold som barn, er hvor sterkt det ligger i dem at de ikke er verdt å elske. At det må ha vært deres egen feil eller at de ikke fortjente bedre. Mange føler på et stort ansvar for det som skjedde fordi ansvaret aldri ble plassert på den voksne, sier Heidi Wittrup Djup, psykologspesialist og medlem av SOS-barnebyers fagråd.

Hun forteller om voldsutsatte barn som lever videre med alvorlig traumatisering, som om det vonde fortsetter inni dem. De forsøker å unngå lukter, lyder og annet som trigger dem og utløser sterke gjenopplevelser. Det gir veldig begrenset livsutfoldelse. Mange har lav selvfølelse, liten tro på egen verdi og mangler tro på at andre mennesker vil dem vel.

– Alvorlig vold gir enormt mye menneskelig lidelse, men kan også medføre en samfunnsøkonomisk byrde. Barna kan i ytterste konsekvens bli så skadelidende at de blir avhengige av hjelpetjenester. De får ikke leve gode liv og bidra til samfunnet rundt seg når de blir voksne. Samtidig kan de også videreføre dårlige omsorgspraksiser i voksenlivet hvis de ikke får den hjelpen de trenger. Og fordi de mangler gode foreldreforbilder og alternative måter å oppdra barna sine på, sier Djup.

Hun mener mange tenker at når skaden og elendigheten som er påført er så stor, så må også hjelpen være tilsvarende stor.

– Det stemmer ikke. Det er viktig å huske på at det går an å leve gode liv og få det bra igjen, selv om man har vært voldsutsatt. Det er heller

ikke gitt an man trenger psykisk helsehjelp. For mange vil trygghet, tilhørighet og mestring være det viktigste. Det kan man oppnå uten å nødvendigvis ha på plass et profesjonelt hjelpeapparat. Det er der folk lever sine liv at den beste støtten kan gis. Det gir håp.

Mangler kunnskap

Det er kun 49 land i verden som har forbudt fysisk avstraffelse av barn. I mange land står foreldrenes rett til å bestemme mye sterkere enn barns individuelle rettsstilling.

– Barn blir mange steder sett på som et produkt og en eiendel av foreldrene sine. I de landene hvor vold ikke er lovregulert, tillates mange former for vold fordi man ikke vil blande seg inn i foreldrenes rett til å utøve den oppdragelsen de ønsker. Det knyttes mye stigma til det, og volden foregår ofte bak lukkede dører. Det sier noe om at det er vanskelig å avdekke det som foregår i den private sfæren. Vold mot barn er noe av det mest komplekse vi jobber med, sier fagleder i SOS-barnebyer, Katrine Vincent.

Noe av det viktigste vi gjør er å jobbe forebyggende. For mye av volden som utøves skyldes forventninger og tradisjoner, og at man selv opplevde vold som barn.

– I programmene våre handler det om å opplyse og gjøre foreldre oppmerksomme på konsekvensene av vold. Foreldre trenger både kunnskap og verktøy til å gjøre ting annerledes. De aller fleste ønsker jo det beste for barna sine. Veldig mye vold skjer fordi man rett og slett ikke vet bedre. Samtidig må vi jobbe for at familier ikke går i oppløsning. Økonomisk usikkerhet, tøffe livsbetingelser og generelt mye stress henger sammen med vold. Det er ofte underliggende årsaker som er grunnen til at vold utøves. Om du selv sliter med psykiske lidelser, traumer eller over tid ser at du ikke kan brødfø din egen familie, kan det for noen være lettere å ty til vold. Samtidig må vi sørge for et sterkere regelverk med myndigheter, politi og

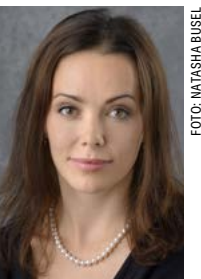

FOTO: NATASHA BUSEL

Psykologspesialist Heidi Wittrup Djup er opptatt av at det ikke alltid er så mye som skal til for å kompensere for det vonde man opplever i sin egen familie: at man har noen trygge voksenpersoner i nærmiljøet sitt, en lærer med god relasjonskompetanse eller en nabo man alltid kan besøke for et pusterom.

FOTO: SOS-BARNEBYER

Katrine Vincent, fagleder i SOS-barnebyer Norge, mener voldt mot barn er noe av det mest komplekse vi jobber med.

► rettsvesen på banen. Det finnes ikke én enkel løsning for å bekjempe vold, vi må jobbe i mange spor samtidig.

Vincent trekker frem betydningen av å jobbe med hele lokalsamfunn, både for å forebygge og for å kunne respondere når volden utøves. For i mange av de landene vi jobber, er barnevern og politiske systemer fragmentert. Da blir sosialt arbeid i stor grad overlatt til bistandsorganisasjonene.

– Vi jobber mye med å styrke de uformelle beskyttelsesmekanismene lokalt, med et system på plass hvor de ulike leddene snakker sammen – blant annet at det er trygge varslingskanaler og en automatikk i hva som skjer når varslingen kommer.

Noen ganger kan også et enkelt medmenneske utgjøre et hav av forskjell.

SLIK JOBBER SOS-BARNEBYER FOREBYGGENDE MOT VOLD

- Vi jobber direkte med familier, gir råd og veiledning i foreldrerollen og støtte og oppfølging i en utfordrende hverdag.
- Vi jobber med myndigheter for å få på plass lovgivning som gir barn bedre beskyttelse, og strafferettslige reaksjoner for vold mot barn.
- Vi bevisstgjør gjennom kampanjer og informasjonsarbeid, og lærer både barn og voksne om barns rett til beskyttelse mot vold, til å si sin mening og bli hørt og til å bli respektert. Gjennom en-til-en-samtaler, informasjonsarbeid og samarbeid med lokale organisasjoner, endrer vi holdninger til vold mot barn og kvinner. Vi gir opplæring til foreldre og ungdommer som sprer budskapet til andre foreldre og unge.

SOS-barnebyer jobber direkte med familier, gir råd og veiledning i foreldrerollen og støtte og oppfølging i en utfordrende hverdag.

FOTO: ALEA HORST

Tung kulturell skam

– Vi fikk desperate telefoner fra Manju sent på kvelden. Hun ba oss komme og redde henne og barna etter at mannen hadde kommet full hjem, sier Sita Devi.

Hun var Manjus nabo, og en av dem som kanskje har bidratt til å redde livet hennes. Situasjonen kunne ofte bli så eksplosiv og voldsom, at Manju og barna flyktet enten til naboen eller inn i jungelen.

– Han var på ingen måte som en ektemann eller pappa for denne familien. De følte seg tryggere blant ville dyr i jungelen enn i nærheten av ham. Det var en helt umulig situasjon, sier Devi.

Selv om det i Bhumiadar i India ikke er uvanlig at far i huset kan bruke fysisk avstraffelse, kunne dette utvikle seg til en kamp om liv og død. Det var ikke mulig å holde situasjonen skjult bak husets fire vegger, og en dag var det noen i landsbyen som forsiktig fortalte Manju om SOS-barnebyers familiestyrkingsprogram. Det ble et vendepunkt da Manju møtte SOS-barnebyers sosialarbeider Swati. Før det møtet hadde aldri Manju sett for seg å være den første og eneste kvinnen i landsbyen med egen bankkonto. Swati derimot, skisserte en plan for hvordan Manju kunne få sin egen inntekt og kutte alle økonomiske bånd til ektemannen. Økonomisk frigjøring var nøkkelen til hennes og barnas trygghet og et godt liv. Et viktig skritt på veien var støtte fra SOS-barnebyer til døtrenes skolepenger og et stipend for livsopphold. Etter hvert begynte Manju å ale opp geiter. Hun prøvde

seg som kokk på et gjestehus i landsbyen og som portør. Inntektene var ikke så mye å skryte av i starten, men det holdt til at familien på fire spiste seg mette hver dag. Ikke minst kunne barna gå på skolen uten at hun måtte be mannen om økonomisk bistand. Likevel, etter å ha brutt med barnas far kjente alle sammen på hvor tungt den kulturelle skammen hvilte over familien.

– Jeg har jobbet mye med hele lokalsamfunnet og ikke minst Manjus utvidede familie, for å få de til å forstå at vold og overgrep alltid vil være skadelidende for barna og at derfor bør ingen foreldre tvinges til å holde sammen, forteller Swati.

– Det vanskeligste var kanskje likevel å overbevise Manju og barna hennes om at enhver form for vold er uakseptabelt. Selv om familievold ikke var et uvanlig syn rundt dem, var det helt riktig av dem å dra.

Verken spisskompetanse eller utdanning

Psykologspesialist Wittrup Djup er opptatt av at det ikke alltid er så mye som skal til for å kompensere for det vonde og vanskelige man opplever i sin egen familie. At man har noen trygge voksenpersoner i nærmiljøet sitt, en lærer med god relasjonskompetanse eller en nabo man alltid kan besøke for et pusterom.

– Det er i lokalsamfunnet vi lever livene våre og kan få korrigerende erfaringer. Hvor barn kan oppleve at de hører til, bli verdsatt for

den de er, få utforske, leke og bli kjent med voksne som vil dem vel. Barn som vokser opp i all slags elendighet kan ofte fortelle om superfine erfaringer med fantastiske barn og voksne. Fotballspilling, samhold, musikk, lek og inkludering. Det er viktig å huske på her i Norge hvor alt er så profesjonalisert, at å skape gode lokalsamfunn og de kvalitetene vi ønsker i en barndom verken krever spisskompetanse eller utdanning. Det kan hver og en av oss gjøre.

For Manju sin del ble et fellesskap blant andre kvinner med lignende erfaringer svært viktig. Der fikk hun gjentatte ganger bekreftelse på at det var rett å dra fra en mann som slo, at det ikke er noe man skal finne seg i. Til slutt fant hun nok trygghet og mot til å rapportere om overgrepene og volden hun og barna hadde blitt utsatt for til politiet. Mannen hennes risikerer nå flere år i fengsel om han oppsøker henne på nytt. Ikke minst fungerer kvinnefellesskapet som et beskyttende skjold dersom eksmannen dukker opp påvirket av alkohol på vei hjem til Manju og barna.

– Selv i dette ødelagte huset hvor vi bor nå, er vi så lykkelige som vi aldri før har vært, sier Manjus eldste datter Sonali.

– Dette hadde ikke vært mulig hvis vi ikke hadde fått hjelp og veiledning når vi hadde det som verst. Nå forstår vi hva en ekte familie skal føles som. En familie skal være trygg og støttende. ■

Noe av det viktigste vi gjør er å jobbe forebyggende. For mye av volden som utøves skyldes forventninger og tradisjoner, og at man selv opplevde vold som barn.

VI MØTER

DEQA
DIMBIL

FOTO: SOS-BARNEBYER

Redder liv på Afrikas Horn

7,1 millioner barn er akutt underernærte. Kvinner på flukt blir utsatt for overgrep, barn mister skolegang og risikerer utnyttelse. Konsekvensene av tørken på Afrikas Horn er katastrofale for kvinner og barn.

Tekst: **Torunn W. Gilje**

Den verste tørken på 40 år på Afrikas Horn blir stadig forverret. Hvordan er situasjonen for familier i de rammede områdene?

– Tørken ødelegger avlinger og tar livet av buskapen. I Kenya, Somalia, Somaliland og Etiopia er 26 millioner mennesker rammet av matmangel som følge av tørke, høye matvarepriser og vesentlig mye mindre matvareimport på grunn av krigen i Ukraina. De har allerede for lite å leve av. Tallet på internt fordrevne er nå oppe i 8,4 millioner mennesker. Prognoser som sier at tørken skal bli enda verre, med overhengende fare for hungersnød, gjør at enda flere føler at de ikke har noe annet valg enn å legge på flukt. Alternativet er at barna sulter i hjel.

Hvordan jobber SOS-barnebyer i de tørkerammede områdene?

– Vi har sørget for ernæringsstøtte og helsehjelp til flere enn 450 000 barn og kvinner, internt fordrevne og lokalsamfunn som er kraftig rammet av tørke og konflikt. Legger vi til sanitære og hygieniske tiltak og matvaresikkerhet, har vi nådd nesten 590 000 mennesker. Helsehjelpen inkluderer også mental helse og psykososial støtte og tiltak for å forhindre kjønnsbasert vold. Vi har etablert flere klinikker og mobile enheter som sørger for mat, vann, sanitær og hygiene og barns beskyttelse. Vi gir til livreddende behandling for underernæring og sykdommer til både barn og mødre, særlig gravide og ammende. Mange

BAKGRUNN

Deqa Dimbil (35), lege og nødhjelpskordinator for SOS-barnebyer på Afrikas Horn.

AKTUELL

De seks siste regnsesongene har kommet med mindre nedbør enn forventet på Afrikas Horn. SOS-barnebyer jobber for å redde liv, beskytte barn og holde familier samlet i Etiopia, Somalia, Somaliland og Kenya.

har gått langt for å komme frem til oss, det hender at barn har dødd på veien. Hundrevis av barn som er så tynne at vi kan se alle ribbeina og mødre som har sultet så lenge at kroppen ikke lenger produserer melk til spebarnet – det er vanskelig å forklare dette på en måte som gjør det mulig å fatte. Men det skjer. Vi ser det hver dag. Barn og kvinner rammes alltid hardest.

Og derfor er SOS-barnebyers innsats rettet særlig mot kvinner og barn?

– Ja, barna er alltid førsteprioritet for SOS-barnebyer. Og det er ofte kvinnene som legger ut på flukt med barna når matmangelen blir akutt. Barn som er alvorlig underernærte har mye mindre motstandskraft mot sykdommer som diare, og malaria, i tillegg til at feil- og underernæring kan gi livslange skader. Det er også et stort problem at barn mister skolegang. I Kenya, Somalia og Etiopia regner vi med at så mange som 3,6 millioner skolebarn risikerer å få hele skolegangen ødelagt, og også her blir jenter rammet hardest. I tillegg er både kvinner og

barn ekstra utsatt under flukt og i flyktningleirer, kvinner og jenter for kjønnsbasert vold, og barn risikerer utnyttelse.

Hva er viktig i SOS-barnebyers nødhjelpsinnsetts på Afrikas Horn?

– Vi må jobbe langs to akser, både akutt og langsiktig. Den første er den umiddelbare nødhjelpen for å berge liv og beskytte barn, særlig de som har mistet eller kommet bort fra foreldrene sine, mot misbruk, utnyttelse og vold. Så må vi også sørge for at de har mulighet til å overleve også i fremtiden. Det handler om støtte til landbruk som er tilpasset klimaendringene, og bygge kapasitet hos familier og lokalsamfunn slik at de er bedre rustet til å møte utfordringer og kriser.

Hvordan er utsiktene for oppskalering av nødhjelpsarbeidet?

– Vi mangler nesten halvparten av midlene vi trenger. Vi trenger all den støtten vi kan få for å fortsette den viktige og helt nødvendige humanitære innsatsen for kvinner og barn. ■

Barn dør - vi trenger all den hjelpen vi kan få.

Deqa Dimbil

FOTO: SOS-BARNEBYER

– Først må vi redde liv og beskytte barn. Så må vi sørge for at de har mulighet til å overleve også i fremtiden, sier Deqa Dimbil.

Lotteriet der alle er vinnere

– Alle vi møtte i SOS-barnebyers programmer så positivt på livet sitt selv om de står i urettferdighet til halsen. Det er sterkt å se, sier ambassadør for Postkodelotteriet Jorun Stiansen. Hun vet at et enkelt loddssalg faktisk kan være med på å endre liv.

Tekst: **Anne Mone Nordahl**

Du har kanskje sett TV-profilene Jorun og Tom Stiansen på tokt i de store, røde jakkene på vei for å overraske vinnere i Postkodelotteriet? De to deler ikke bare samme etternavn, men også en felles oppfatning om at man er med på å gjøre en forskjell om man kjøper lodd i Postkodelotteriet. For halvparten av lotteriets netto omsetning går til SOS-barnebyer og WWF sitt arbeid – over 250 millioner kroner i frie midler har det blitt siden starten i 2018.

Da Stiansen x 2 i fjor reiste til Uganda for å besøke SOS-barnebyers program, ble det en sterk bekreftelse på at det nytter å bidra.

– Det var himla stort for Tom og meg å komme ut i felten og se hva pengene faktisk går til. Det var en tur som vi hadde sett frem til kjempelenge og drømt om, forteller Jorun.

Det var flere menneskemøter som gjorde inntrykk på henne.

– Det er lett å bli slagen når du møter mennesker som tilsynelatende ikke har noen ting, men så ser du hjelpen de får fra SOS-barnebyer. Vi møtte en mamma med ansvar for syv barn. Vi så hva det betød for henne at noen så henne og trodde på henne, og ga henne muligheter til å få seg en inntekt. Det er ganske mektig når hun sier rett ut at hun vil uttrykke sin takknemlighet til alle som har støttet SOS-barnebyer og ber oss hilse til alle i Norge. Det gjør noe med deg.

Livets lotteri

– Jeg tror det mest positive for meg var å se entusiasmen til de lokalt ansatte og resultatene de kunne vise til. De hadde et utrolig engasjement. Vi merket takknemligheten som menneskene i programmene utstrålte,

Jorun og Tom Stiansen var i Uganda for å se arbeidet til SOS-barnebyer, og de fikk en sterk bekreftelse på at det nytter å bidra.

da skjønte vi at det virkelig nytter, sier Tom Stiansen.

Han legger ikke skjul på at det for ham er godt å jobbe med noe meningsfylt utover det han gjør til vanlig som programleder for 71 grader nord.

– Jeg trenger noe som stikker litt dypere enn virkelighets-TV som skal underholde blaserte nordmenn. Det er godt å få satt ting litt i perspektiv og få et bredere syn. Det vi brenner for i Postkodelotteriet er jo å samle inn mest mulig penger til SOS-barnebyer og WWF. Jeg hadde aldri blitt ansatt utad til et lotteri som ikke har det grunnleggende fundamentet som Postkodelotteriet har. I 2022 bidro Postkodelotteriet med 23 millioner kroner til veldedige formål hver eneste dag i de fem landene vi er etablert, så det genererer noen sinnssyke summer. Man blir veldig stolt og ydmyk over å ha en liten rolle som bidrar til det systemet.

Både Tom og Jorun har reflektert mye over hvor tilfeldig livet er, at noen trekker vinnerloddet og vokser opp i et land fullt av muligheter.

– Tidligere hadde jeg en holdning om at man er sin egen lykkes smed, men sånn er det altså ikke. Vokser du opp i slummen i Uganda med seks søsken og en aleneforsørger uten inntekt, ja, da er det ekstremt få muligheter. Samtidig så vi hvor kry og stolt denne syvbarnsmora var over at hun har klart å skape seg et bedre liv. Da ser man at arbeidet til SOS-barnebyer faktisk gjør en forskjell for folk, sier Tom.

– Hvordan forholder du deg til urettferdigheten?

– Jeg synes vi har et ansvar for å sette pris på det livet vi har og samtidig bidra til at andre kan få det bedre. Etter mitt første møte med alvorlig fattigdom på en tur til Bangladesh med min eldste sønn for noen år siden, har vi droppa julegaver og heller kjøpt

pakkelsninger fra ulike humanitære organisasjoner. Jeg synes det er viktig at barna våre lærer å tenke på andre, og kjenne på hvor heldige vi tross alt er. Det er jo bare tilfeldigheter at vi er her og at de er der.

Håp og inspirasjon

Tom fikk også anledning til å bli med til en fiskerlandsby hvor SOS-barnebyer jobber med et holdningsprogram rettet mot fedre.

– Vi satt der ute i åkeren på noen plastikkstoler en hel dag, og snakket med fedre som har vokst opp med et kjønnsrollemønster som er langt tilbake i tid. Det gjorde sterkt inntrykk på meg å møte menn på min egen alder og høre om det livet de lever som fiskere. Når de får hjelp til å forstå at det ikke er greit å slå, verken koner eller barn, og at de som menn også kan bidra hjemme og med barna, så sier det noe om holdningsendringene man må jobbe med på alle mulige nivåer. Det var så fint å se at de omfavna det de hadde lært gjennom holdningsprogrammet og var så takknemlige for det. De merka allerede hvordan de hadde fått det bedre.

Begge to trekker frem motiverte og

engasjerte lokalt ansatte i SOS-barnebyer i Uganda.

– Det var helt utrolig inspirerende når vi så hvor dedikerte de er, hvordan de tror på saken sin og merker forskjellen de utgjør for fellesskapet. Etter at jeg kom hjem fra Uganda, var jeg mer inspirert, gira og optimistisk enn noen gang. Det handler om at vi traff så motiverte folk som trodde på arbeidet. De menneskene gir meg håp. Hos alle vi snakket med i SOS-barnebyers programmer gikk det samme igjen: De hadde håp. På grunn av hjelpa fra SOS-barnebyer så de lyst på fremtida, og det er helt fantastisk, sier Jorun.

Et litt bedre sted

Selv om hun for de fleste er mest kjent for sin deltakelse i ulike sangprogrammer og virkelighetskonkurranser på TV, er det liten tvil om at noe av det Jorun brenner aller mest for, er at alle barn skal ha en god oppvekst og en trygg havn.

– I flere år jobbet jeg som miljøarbeider på et slags kulturhus som seks dager i uka var en møteplass for barn og unge som ikke kom fra spesielt ressurssterke hjem. Der opplevde jeg hvor mye én voksen kan bety for et

barn. Alle barn er unike og har egne behov, og vi voksne må ta oss tid. Det er da forandringa skjer. Det er så innmari viktig at alle barn har personer som ser de med omsorg, trygghet og ubetinga kjærlighet. Det er kun da, tror jeg, at vi har mulighet til å slippe ut potensialet som ligger i et hvert barn. Derfor er det beinvislig det som SOS-barnebyer jobber med, jeg tror sånn på det. Det gjør at barn over hele verden får en bedre hverdag. Jeg kan ikke få skrytt nok av den jobben SOS-barnebyer gjør.

De har merket seg at den ekstra dimensjonen ved Postkodelotteriet er viktig for dem som kjøper lodd og vinner penger i Norge.

– Det er veldig hyggelig å kunne fortelle om turen når vi treffer vinnere, det setter de pris på, sier Tom.

– Ja, jeg sier det når jeg treffer vinnere nå, at jeg skal takke på vegne av mammaen i Uganda med sju barn. Da sier de: «Jøss, det var sterkt å høre». Det setter livet i perspektiv, og sammen gjør vi verden til et litt bedre sted, avslutter Jorun. ■

FOTO: JORUN LUGTIGHED

Gjennomtenkt omsorg

Ekteparet Gunvor og Ketil Gjessing valgte å testamentere bort store deler av arven etter seg til sine hjertesaker. For familie og venner fremstår dette valget helt i tråd med deres omtenksomhet for andre.

Tekst: **Anne Mone Nordahl**

Det er veldig typisk dem. De hadde ikke egne barn, men de hadde stor omsorg for andre mennesker. Dette er et personlig valg jeg tror de har tenkt nøye over.

Ordene kommer fra Mona Levin. Forfatter, teaterkritiker og også Gunvor Gjessings journalistkollega i Aftenposten og nære venninne i en årrekke. Etter hvert ble Mona også god venn med Ketil. Hun beskriver et stillferdig ektepar som begge var intellektuelle og samfunnsorienterte. Og ikke minst, humørfylte, empatiske og lojale venner.

– Jeg synes det er så fint hvordan arven deres skal leve videre. Gunvor var opptatt av foreldreløse barn, særlig dem som opplevde krig, sult, elendige livsforhold og som kanskje har mistet foreldrene sine. For dem ville hun gjøre det hun kunne. Jeg vet at hun støttet SOS-barnebyer i en årrekke.

Preget av krigsminner

Gunvor jobbet nesten hele sin arbeidskarriere som kulturjournalist i Aftenposten og også som redaktør i A-magasinet. Ketil var programsekretær og dramaturg i NRK Radioteateret. Han ga ut en rekke lyrikksamlinger, og Gunvor skrev en bok om familiebedriften Rusaanes Møbelfabrikk i Nordland.

– Ketil var ganske beskjeden og innadvendt, en litt sær og rar fyr, men med årene fikk vi god kontakt. Han var enormt kunnskapsrik på alt som hadde med klassisk musikk og litteratur å gjøre. Hun hadde studert kunsthistorie, og

begge var språkmektige. Jeg har lært mye av dem. Gunvor var en urban dame og dro til Paris når hun hadde mulighet. Vi hadde en felles interesse for kunst og kultur, musikk og film. Vi hadde begge abonnement i Filharmonien. Og så var vi glad i god mat, og gikk ut og spiste når vi hadde anledning.

Gunvors oppvekst i Saltdalen i Nordland bar hun alltid meg seg, og er nok noe av forklaringen på hvorfor de har valgt å forvalte arven etter seg slik som de har gjort, tror Levin.

– Hun hadde sterke krigsminner, noe som gjorde henne ekstra følsom for andres erfaringer. Hun glemte aldri «blodveien» som gikk utenfor stuevinduet deres. Fortvilelsen over synet av utsultede serbiske soldater i lange fangetog, pisket frem av tyske soldater

FOTO: NRK

Det finnes få bilder av ekteparet Gjessing, men i Aftenpostens arkiver er dette bildet fra en boligreportasje i Aftenposten boligbilag på 2000-tallet. De etterlot seg en leilighet full av malerier, plater, bøker og skriftlig korrespondanse, og halvparten av salgssummen ble testamentert til SOS-barnebyer.

Mona Levin var Gunvors nære venninne og også kollega i en årrekke. Hun beskriver et stillferdig ektepar som var svært samfunnsorienterte og med stor omsorg for sine medmennesker.

FOTO: SIGNE DONS/AFTEPOSTEN-NTB

og norske medløpere. Den bittelille gleden over å kunne snike en brødbit til en og annen, var smertefull og ga henne en innsikt i lidelse. Å oppleve dette som enebarn under krigen, jeg tror det er noe der. Store deler av min familie endte sitt liv i Auschwitz. For oss var disse erfaringene, forskjellige som de var, en kilde til fellesskap og utveksling av mange tanker.

Intimt innblikk

Leiligheten deres i en verneverdig tømmervilla på Sagene i Oslo har de testamentert bort til Ketils ene gjenlevende bror, Jo, og SOS-barnebyer. Dersom Jo ikke hadde vært i live, hadde Ketils andel gått til Leger uten grenser. Ekteparet etterlot seg ingen livsarvinger.

– Jeg vet ikke hvorfor de ikke fikk barn, men jeg husker at Ketil en gang sa at de ikke turte å få barn i en så farlig verden, forteller Jo Gjessing.

Sammen med Dag Solhjell, som er sønn av Gunvors fetter, har de gått gjennom alt ekteparet etterlot seg i leiligheten

– Det var 14 år mellom meg og Ketil. Vi er ikke så veldig muntlige av oss og snakket ikke om så mye personlig, men i denne prosessen har jeg lært utrolig mye om ham. Jeg ante ikke at han hadde et så stort engasjement. Det er ikke bare SOS-barnebyer de har støttet, men de ga faste månedlige beløp til seks-sju organisasjoner.

Det er ikke alltid like lett å tegne et bilde av levd liv – å forstå valgene de tok når hovedpersonene selv ikke lenger kan forklare dem. Dag, som i testamentet fikk ansvaret for å fordele alt innbo, har brukt lang tid på å kikke gjennom enorme mengder bøker, plater, malerier, utallige album og ikke minst alt skriftlig materiale. Ketil uttrykte seg kanskje best med penn og papir, og har etterlatt seg en bråte med upubliserte dikt. I tillegg sparte han på alt av brev og korrespondanse, og hadde

FOTO: ANNE MONE NORDAHL

mange internasjonale brevvenner fra sine reiser verden rundt på jakt etter hørespill som han oversatte og bearbeidet til Radioteateret. – I denne prosessen har jeg fått et større innblikk i deres liv. Man blir kjent med dem på en nokså intim måte. De fremstår veldig rasjonelle og nokså samstemte. Alt i testamentet er nøye vurdert og vitner om en gjennomtenkt omsorg, sier Solhjell.

Dag Solhjell, sønnen til Gunvors fetter, og Jo Gjessing, Ketils yngre bror, foran inngangsdøra til den verneverdige villaen på Sagene.

Et verdig minne

– Hva tenker dere er grunnen til at de valgte akkurat SOS-barnebyer?

– For meg kommer det ikke som noen overraskelse, det ble i stedet nærmest som en bekreftelse. Jeg kan ikke tenke meg noen bedre måte å etterlate seg sin arv på for et barnløst par. Det samtykker helt med det inntrykket jeg har fått av dem. De har valgt den organisasjonen som best ivaretar deres syn på verden. Å gi barn en verdig barndom etterlater et verdig minne om dem, sier Dag.

– Jeg slutter meg helt til det Dag sier. For meg som arving er det ikke så viktig med pengene, nå vet jeg at pengene går til et godt formål, avslutter Jo. ■

VURDERER DU Å TESTAMENTERE?

Vurderer du å testamentere en del av arven etter deg til SOS-barnebyer? Du kan tilgodese SOS-barnebyer med et bestemt beløp eller en prosentsats av hva du etterlater deg.

De fleste av dem som tilgodeser oss, velger å testamentere arven til SOS-barnbyers generelle arbeid ute i verden. På den måte kan vi bruke pengene der de gjør aller mest nytte på det tidspunkt arven blir utbetalt.

Tilgodser du SOS-barnebyer i ditt testament, kan vi tilby rådgiving og gratis advokathjelp til opprettelse av testamentet.

Har du spørsmål?

Kontakt testamentansvarlig Ragnhild Aarnes på telefon 23 35 39 00 eller e-post: ragnhild.aarnes@sos-barnebyer.no

Marcos fra Mosambik en av ungdommene som har deltatt på arbeidslivstreningen. I dag er han kokk på et av de største hotellene i Beira. Med lønnen kan han nå skape seg en bedre fremtid. Drømmen er å starte egen restaurant.

INNTEKT
= ET BEDRE
LIV

FOTOREPORTASJE

Mosambik er blant verdens fattigste land og mellom 55 og 60 prosent av befolkningen lever i ekstrem fattigdom*. Det er en høy andel unge som er arbeidsledige. De har ingen mulighet til å endre livet sitt og komme seg ut av fattigdommen hvis ikke de har en jobb. SOS-barnebyers inntektsskapende aktiviteter og arbeidslivstrening gir unge som lever i en sårbar situasjon og foreldre med forsørgeransvar nye muligheter.

Tekst: Kristin Trandem ■ Foto: Cornel van Heerden

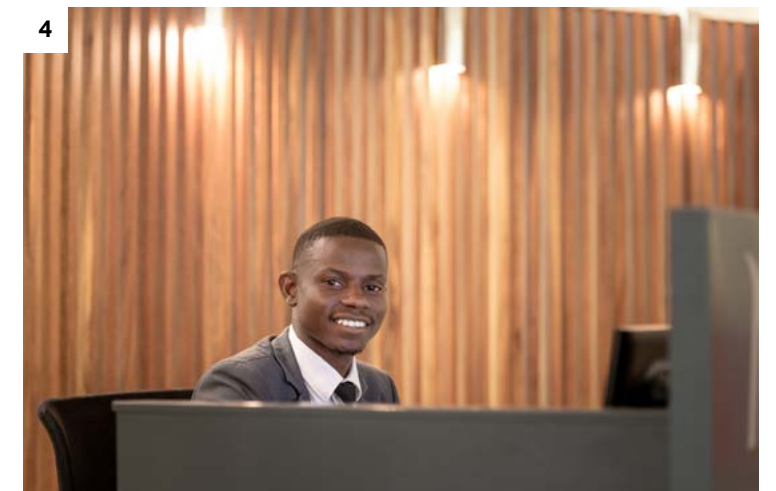

Sammen med partnere sørger SOS-barnebyer for at omsorgspersoner og unge får relevant yrkesopplæring, støtte til etablering av småskala bedrifter og tilgang til mentorordninger.

1. Catarina er aleneforsørger for fem barn. Gjennom støtte til å etablere sin egen virksomhet, fant Catarina en nisje. Hun begynte med å selge kjeks, nå selger hun lunsj til hele det lokale markedet. Med støtten til skolemateriell og transport i tillegg, får nå alle barna hennes muligheten til å på skolen.
2. Felix og familien fikk støtte for å mer ut av avlingene. Det han høstet bidro ikke bare til familiens eget konsum, men ved å selge produktene på markedet klarte han å betale for utdannelsen sin.
3. Laura er alenemor med tre barn på ett, 11 og 14 år. For å kunne forsørge familien, begynte hun å selge grønnsaker, tomater, løk og matolje, fra en liten bod på markedet. En av hennes største bekymringer var at hun hadde for lite penger til at barna fikk gå på skolen. I tillegg til støtte for å utvide sin lille virksomhet får hun derfor støtte til skolepenger også. Sortimentet i boden er nå større, og hun har leid et lite murhus der hun lager og selger mat.
4. Valerio Fernando har vokst opp i SOS-barnebyen i Pemba. Han har fått støtte til utdanning og jobber nå i en av forretningsbankene i Pemba. Valerio er opptatt av at de unge må ta ansvar selv også, for å kunne utvikle seg.
5. Magaia har etablert et mekanikerverksted for motorsykler. Dette har skapt flere arbeidsplasser, nå jobber også barna hans der.

*fn.no/tall fra 2021

Stort og smått

Sammen gjør vi EN FORSKJELL

I forbindelse med ettårs-markeringen for Ukraina-krigen inviterte vi våre støttespillere og samarbeidspartnere til et frokostmøte hos vår gode samarbeidspartner OBOS.

SOS-barnebyers general-sekretær Sissel Aarak og rådgiver Anna Hamre delte sine erfaringer fra turen til Ukraina noen uker tidligere. I tillegg fortalte de om hvor godt og effektivt det kontinuerlige arbeidet til SOS-barnebyer Ukraina har vært det siste året – til tross for at de har stått, og fortsatt står, midt i en krise.

Med på scenen var også konsernsjef i OBOS, Daniel Siraj, som fortalte om både hvor han var da han først fikk høre om Russlands invasjon i Ukraina for litt over ett år siden, og hva det var som gjorde at han bestemte seg for å samle troppene i eiendomsbransjen for

å støtte SOS-barnebyers arbeid i Ukraina. Dette ledet som kjent til en mobilisering av over 50 millioner kroner på kun åtte timer! Vi er takknemlige for det vi har fått til sammen, og ser frem til å hjelpe enda flere barn fremover!

Årets første UngSOS-samling

25. mars var 25 unge samlet på Mariboesgate i Oslo for å dele sin interesse for frivillighet og lære mer om SOS-barnebyer. Det var et inspirerende treff, med en rekke engasjerende og underholdende aktiviteter. Tina, rådgiver for ungt engasjement, introduserte ungdommene på møtet for hva UngSOS er og står for. Jon fra SOS-barnebyer fortalte om vårt arbeid med gatebarn. Abdinor holdt foredrag om seg selv, sin oppvekst og frivillighet. Han var nemlig frivillig ved Tøyen Sportsklubb, som startet som en nabolagsklubb og protestaksjon mot manglende fritidstilbud. Leder av UngSOS,

Aurora Sjøvoll, snakket om fordelene og mulighetene man får av å være frivillig. En mulighet man har er å kunne påvirke og promotere hva man selv brenner for. Stian, som tidligere har vært med i UngSOS og nå jobber for SOS-barnebyer, snakket også om muligheten til å dra på utveksling med EU-programmet Erasmus. Dette er et program som fremmer utdanning, trening, sport og ungdom. Et av dagens høydepunkter var musikkinnslag og foredrag av artisten SALT1. Han har hatt en vanskelig oppvekst og flere resonnerte med budskapet hans.

Bli frivillig for SOS-barnebyer

Ta kontakt med en av våre distriktsledere:

Agder:

Stine Jasmine Kristensen
99683599

Akershus:

Kosovare Neziri 93409615

Buskerud:

Annie Heieren 92840670

Innlandet:

Eva Bækkel 99018306

Møre og Romsdal:

Kari Mette Abusland 95125560

Nordland:

Ståle Bakken 95901331

Nord-Trøndelag:

Siv Grethe Aarnes 99244318

Oslo:

Bjørn Nykmark 95830972

Rogaland:

Gry Winterstø 47610111

Sør-Trøndelag:

Ida Marie Ulriksborg 95852928

Troms:

Jonny Ternlind 90181692

Telemark:

Sissel Berit Hoell 91365081

Østfold:

May Gander 92896511

Andre fylker:

frivillig@sos-barnebyer.no

VINNER AV ORD-KONKURRANSE

I forrige utgave av SOS-magasinet spurte vi: Finner du ti ting som handler om barns utvikling? Vi har trukket en vinner og SOS-hund er på vei til Ada Ulriksen. Gratulerer!

Tusen takk til alle som deltok!

FOTO: PRIVAT

Magnus er et ekte forbilde

Til tross for sin unge alder har Magnus Bækkevar Semb (10) vist en utrolig innsats for å hjelpe barna i Ukraina som er rammet av krigen.

I påsken, med Sjusjøen som utgangspunkt og langrennsski på beina, gikk Magnus hele 13 mil på en dag og var ute over 16 timer, for å samle inn penger til et godt formål.

Innsatsen til Magnus skapte fantastiske resultater. Til slutt endte summen opp på hele 300 000 kroner. Magnus har nå gått på ski tre ganger i løpet av det siste året og samlet inn totalt 580 000 kroner til barna i Ukraina.

For en tiåring med et brennende engasjement!

Ønsker du å tilgodese dine hjertesaker i testamentet?

Har du spørsmål rundt opprettelse av testament? Lurer du på hvem som kan arve deg, eller hvordan et testament skal se ut? Hvordan går du frem dersom du ønsker å gi deler av arven til veldedige formål?

Velkommen til åpent informasjonsmøte om arv og testament:

Oslo: torsdag 7. september

Bergen: onsdag 12. september

Stavanger: torsdag 13. september

Advokat Karen M. Bugge fra advokatfirma Hjort informerer om arvereglene og viser på en enkel og forståelig måte hvordan man kan opprette et testament. Organisasjonene som inviterer vil være til stede for spørsmål, og stiller med egne jurister som kan bistå videre.

Arrangementet er gratis, men krever påmelding. Enkel servering. Gå til www.arvenetterdeg.no eller ring Ragnhild Aarnes på telefon 908 73 335 for mer informasjon.

Vennlig hilsen

Røde Kors

KIRKENS NØDHJELP
actalliance

Arven etter deg

Møt Samith fra Sri Lanka

Samith* (10) fra Sri Lanka hadde en tøff start på livet. Moren og faren hans klarte ikke å ta godt nok vare på ham og de to yngre brødrene, og de ble derfor plassert på et barnehjem. Heldigvis både kunne og ville bestemoren ta vare på barnebarna sine.

Tekst **Kristin Trandem** ■ Foto **Pearl Sandhu**

SOS-barnebyer på Sri Lanka stilte opp og støttet bestemoren slik at hun klarer å gi Samith og brødrene en god oppvekst.

Både Samith og broren Dumith på ni år går på skolen, mens yngstemann Harsha går i barnehagen.

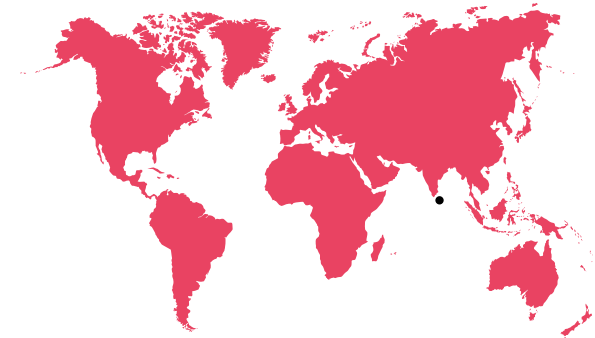
Bestemor Pushpa forteller: – Jeg er imponert over Samith! Han er skikkelig flink på skolen til tross for at han har vært igjennom en tøff tid. Da de kom til meg, var både han og brødrene triste og stille. Nå er de fulle av energi og glade.

Hun er glad for all støtten familien har fått fra SOS-barnebyer.

– Under pandemien da alt var nedstengt, var det veldig bra for barnebarna mine at vi fikk oppfølging fra SOS-barnebyer. En som jobber der har mobiltelefon, noe som gjorde at Samith og Dumith kunne følge med på undervisningen ved hjelp av denne. Vi fikk også lærebøker og annet som guttene trengte, og de gikk ikke glipp av mye, avslutter hun.

*Navnet er endret av hensyn til personvernet.

Fakta om Sri Lanka

Antall innbyggere:
22,9 millioner (2020)

Språk:
Singalesisk, tamil

Hovedstad:
Colombo

Våre program: SOS-barnebyer startet å jobbe på Sri Lanka i

1980. Vi støtter familier slik at de klarer å ta godt vare på barna sine. Noen ganger klarer ikke familien dette. Da sørger vi for at de får en SOS-fosterfamilie som kan gi barna omsorgen de trenger. Vi bidrar også med nødhjelp til de som er rammet av kriser og katastrofer.

Mat på Sri Lanka

Gulrot, bønner, poteter, rødbeter, gresskar, jackfrukt er grønnsaker som brukes mye. Ris og curry er Sri Lankas mest spiste rett. De fleste spiser dette én eller to ganger om dagen – hver dag.

Ingredienser:

2 ss olje
3 hele kardemommekjerner, grovknuste
1 kanelstang
2 ss hakket hvitløk
1 toppet ss hakket frisk ingefær
1 ½ - 2 ts tørket chilipulver
1 - 1 ½ ts karri
Ca. 1 kg kylling, lår og filet (lår delt i to og bryst delt i 2-3 biter)
½ dl kyllingkraft
1 løk i tynne skiver/båter
Ca. 1 cm knust sitrongress
1-2 curry blader (kan sløyfes)
2 ss soyasaus
½ - 2 dl kokosmelk (ikke «light»-varianten)
Saft av 1-2 lime, finrevet skall av 1 lime

Fremgangsmåte:

Varm oljen i en panne. Tilsett kardemomme, kanelstang, hakket hvitløk og ingefær. Bland godt sammen. Senk temperaturen til, slik at hvitløk og krydder ikke brenner seg. Tilsett chili- og currypulver. Bland sammen.

Legg kylling i grove biter i

krydderblanding, tilsett kyllingkraft og vend kyllingbitene slik at de blir godt «innsmurt» med krydderblanding. Legg på lokk og la trekke ved svak varme i ca. 30 min.

Tilsett finsnittet løk, knust sitrongress, curryblader og soyasaus. Vend lett om, legg på lokk, og la trekke ved svak varme til kyllingen er mør.

Tilsett kokosmelk, kok opp og la trekke uten lokk til «sause» blir kremet. Smak til med saft av lime og evt. litt salt. Dryss over rikelig med frisk koriander ved servering.

Server med ris og papadum, og evt. salat.

Kilde: tv2.no

Slik er det å være barn på Sri Lanka

Både barnehage og skole på Sri Lanka er gratis, og alle barna må gå på skolen i ni år.

Fattigdommen i landet er blitt redusert over flere år, men nå opplever landet en økonomisk krise, stor prisøkning og mangel på varer.

Barn som vokser opp på barnehjem og andre institusjoner har det ikke bra fordi de som styrer landet ikke passer på at rettighetene deres blir ivarettatt.

Før var det mange barn som ikke hadde tilgang til rent vann og toalett. Det har blitt mye bedre de senere årene.

De som styrer landet er opptatt av at barn skal ha god helse og få nok og riktig mat. Men prisen på mat har økt enormt, og det er stadig flere som ikke har råd til å skaffe seg mat.

Vinn SOS-hunden!

I ordleken har vi plassert 10 ord som handler om sommerferien. Hva gleder barn seg til?

M	E	A	L	S	Y	K	L	E
A	S	K	E	E	G	U	I	P
G	I	T	T	N	R	S	M	R
U	P	I	K	N	I	K	U	I
Ø	S	V	T	E	L	B	Å	L
B	U	I	U	R	L	E	I	R
A	S	T	R	A	N	D	S	O
D	I	E	V	A	R	O	T	V
E	L	T	S	O	V	E	K	A

Skriv ned ordene og send dem til konkurranse@sos-barnebyer.no, eller SOS-barnebyer ved Maarika Wellnitz, Postboks 733 Sentrum, 0105 Oslo.

Frist: 15. juni 2023

RETURADRESSE:
SOS-barnebyer
4896 Grimstad

SOS
BARNEBYER

I 2022 nådde vi totalt

2 548 400

barn, unge og voksne

Vi er der så lenge vi trengs, både i humanitære kriser og en vanskelig hverdag. Vi sikrer barn god omsorg og påvirker politiske prosesser som styrker alle barns rettigheter.

Takk for at du er med på å gjøre det mulig!

sos-barnebyer-samarbeid.no

SOS-barnebyer | Mariboes gate 13 | Postboks 733 Sentrum | N-0105 Oslo | Telefon: (47) 23 35 39 00

